

[Holstein.]

Folkeforbundsraadets og Folkeforbundsfor­samlingens Mod og Evne og Villie til at gaa i Kast med den verdensøkonomiske og ver­denspolitiske Krise. Sjældnen har en Re­gering, der i en særlig vanskelig økonomisk og politisk Situation umiskendeligt har dokumenteret sin politiske og økonomiske Uformuenhed og Mangel paa Forstaaelse, haft en saa lemfældig, saa spagfærdig og behagelig Opposition som den nuværende højtærede Regering. Jeg tror, det er paa høje Tid, at de Rudimenter af en borgerlig Opposition, som findes skilt og spredt rundt omkring i denne Sal, i hvert Fald enes om dette ene at tale ligefremt med den højtærede Regering om ligefremme Ting.

Den højtærede Regerings parlamenta­riske Fremgangsmaade har, lige siden Krisen for Alvor satte ind i Foraaret, fulgt de bedste udenlandske, jeg kunde for at glæde det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sige: uden­landske katolske Forbilleder. Den højtærede Regering har i Foraaret, saa snart Situa­tionen for Alvor begyndte at blive økono­misk og politisk vanskelig, skyndt sig med at hjemsende Rigsdagen for derefter at lade et helt Sommerhalvaar gaa med en stadig skarpere og skarpere økonomisk Krise, et stadigt voksende Krav i Befolkningen om Rigsdagens Indkaldelse og Medvirkning til Iværksættelse af Kriseforanstaltninger.

Ja, jeg undrer mig i Grunden over, hvorfor den højtærede Statsminister opgav sin paatænkte Bankettourné i de Forenede Stater i Sommerens Løb, for det synes mig ikke, at den højtærede Statsminister i Sommerhalvaaret har været til nogen som helst Nytte herhjemme. Naar jeg siger, han ikke har været til nogen som helst Nytte, ser jeg selvfølgelig bort fra hans nødvendige Nærværelse ved de forskellige Privatban­ketter, i hvilke han i Sommerens Løb har deltaget og udvist en lige saa usvigelig Pligt­følelse som ulastelig national Værdighed i sin Repræsentation af den danske Stat, Indvielsesbanket for Klampenborg Bade­hotel, Indvielsesbanket for et Vaskeri paa Nørrebro, Indvielsesbanket for Pæreskuder, der er døbt med hans Navn — jeg gad vide, naar her i Landet Fiskerne bliver enige om at døbe alle Pæreskuder med Navnet Th. Stauning — og endelig Banket ved et 45-Aars Jubilæum for Dansk Bicycleklub, Banket for Nordmændene, Brødrene i Ha­mar, og Banket for Skuespiller Carl Brisson. Hvad mere kan man forlange af Pligt­fyldelse og national Værdigheds Repræ­sentation fra en dansk Statsministers Side

i en økonomisk og politisk Krisesituation som den, vi nu staar i?

Nu har den højtærede Statsminister foreløbig kun een Banket tilbage i den nærmest overskuelige Fremtid; det er en Banket til Ære for det konservative Parti og for den Hestehandel, Partiet har sluttet med Regeringspartiet, en Hestehandel, hvor det selvfølgelig gik, som det plejer at gaa, at Socialdemokratiet fik Pengene og de Konservative fik Lungepiberen. Jeg for­moder, at Forholdet ved denne Banket ogsaa vil blive det, at det bliver den højtærede Statsminister, som med Tilfredshed drikker Vinen, og de konservative Hjelpe­tropper, som nyder Tømmermændene.

Det begyndte, som sagt, i Foraaret med Hjemsendelse af Rigsdagen. De Kon­servatives Krav om, at Rigsdagen burde indkaldes paa ny i Løbet af Sommeren, blev affejet som et taabeligt konservativt Indfald, og da det blev gentaget i Sommerens Løb, bl. a. paa Grundlovs møder af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og min Ringhed, svarede Regeringen, at hvis den konservative Opposition var i Stand til at fremkomme med udarbejdede private Lov­forslag, som den højtærede Regering fandt det Umagen værd at tage under Overvejelse, saa vilde den være betænkt paa at indkalde Rigsdagen. Med andre Ord, man fulgte den Fremgangsmaade, som synes mig at stride mod alle hidtil hævdvundne parla­mentariske Principper, at hvis et Opposi­tionsparti var i Stand til i en saadan Situa­tion at fremsætte udarbejdede private Krise­forslag, som Regeringen allernaadigst fandt det Umagen værd at tage under Overvejelse, vilde den være betænkt paa at indkalde Rigsdagen, men til Overvejelse af Regerings­forslag var der overhovedet ikke Tale om, at den vilde indkalde Rigsdagen.

Og saa gik Tiden, og det viste sig, at Krisen alligevel blev alvorligere, end man havde tænkt sig. Og hvad gjorde Regerin­gen saa, denne Regering, som jo staar Liv­vagt om det parlamentariske Demokrati og det parlamentariske System? Den hen­vendte sig til de samvirkende Landbo­foreningers ledende Mænd med Kriseforslag, som Regeringen dog nu omsider alligevel havde fundet det betimeligt at udarbejde. Den henvendte sig ikke til Rigsdagen, ikke til en ekstraordinært indkaldt Rigsdag eller til en tidligere indkaldt ordinær Rigsdag, som Regeringen jo ogsaa havde det i sin Magt at faa ind. Nej, den henvendte sig til de samvirkende Landboforeningers For­mænd og Næstformænd.